

KAPITEL SJUTTON

Nya bekantskaper

Direkt där May-ah kom ut ur skogen runt Pellira fick hon syn på vägen som ledde västerut. Utan att ens tänka började hon följa den. Hennes ben rörde sig av sig själva. Hon var så trött på att gå och ville bara lämna så mycket väg bakom sig som möjligt innan kvällen kom. Efter att ha vandrat så länge att solen hade flyttat sig en sjättedel av vägen från öst till väst, så hade hon plötsligt ett mäktigt stenröse på höger sida. Då stannade May-ah. Det var något med det stenröset, en känsla av att missa något ifall hon bara gick förbi. Något... viktigt. May-ahs ögon gled över de mosstäckta stenarna, försökte finna ett svar på varför de var så speciella, men hon fann inget. Stenarna var tomma och tysta. Hemlighetsfulla. Trots det blev May-ah stående där en god stund och tittade. Sedan ryckte hon på axlarna, en gest som hon hade lärt sig av Viktor och Jacob, och gick vidare.

•••••

Moira tittade upp från sitt arbete vid elden. Hon fick plötsligt en känsla av att något värdefullt hade gått förlorat. Eller kanske inte förlorat direkt, bara... gått förbi. Som om skuggan av ett minne hade nuddat vid hennes medvetande, för bara en kort stund.

– Vad är det, *fandin*? frågade Fay-nah och slutade fläta på sin korg.

– Jag vet inte, mumlade Moira. Det... var bara något jag kände. Det är borta nu.

Hon ruskade av sig känslan och vände tillbaka blicken till marken, där hon hade ritat emgah- tecken i den lösa jorden.

– *Ne siminal Moira*, läste hon högt.

– Det är bra, log Lon-dah, Fay-nahs mor. Du lär snabbt.

Moira smålog tillbaka. Du lär snabbt. Det hade Erion också sagt, en gång för länge sedan.

Tänk inte på honom, befalldes hon sig själv och koncentrerade sig på tecknen.

– Det verkar som om det ska bli regn, mumlade Fay-nah och kisade upp mot den pärlvita himlen.

May-ah kisade genom de duggande regndropparna på den stora skogen i söder, som växte sig allt mäktigare. Dess doft av träd och förmultnande löv fyllde hennes näsborrar, och ett litet leende letade sig fram över hennes läppar.

Hemma, tänkte hon. Detta är doften av hemma.

Om hon fokuserade kunde hon nästan se Gornlägrets små hyddor framför sig, runt en eld där bröd stektes och mors dryck gjordes. Alla dessa dofter... Och ljuden, de älskade rösterna. May-ah log. Hemma var så nära. Hon hade sett deras ansikten, och hon visste att de väntade på henne. Hennes själ var allt som behövdes för att de alla skulle få resa till nästa värld, en värld utan sorg eller hat eller smärta. Utan denna fruktansvärda ensamhet. Det skulle vara så enkelt... Bara kniven skulle behövas, och sedan skulle hon vara hos Aveni. Att få hålla honom helt nära igen... May-ah stannade tvärt. Hennes hand fumlade med kniven i sitt bälte. Dessa blad glimmade svagt när det fuktades av regnet. Så såg alltså hennes befrielse ut. Hon betraktade frånvarande det blekvita skaftet en kort stund. Sedan gick hon av vägen och satte sig i gräset. Det böjde sig lätt i vinden som kom till av att hon gick förbi, och grässtråna smekte lätt skorna som Jacob hade gjort åt henne.

Det var snällt av honom, tänkte May-ah medan hon kastade upp kniven i luften och sedan fångade den igen. Annars skulle såren gå upp, och det skulle göra så ont igen.

Det smärtade faktiskt inte lika mycket längre. Mattias' mediciner och dekokter måste ha haft något form av verkan. May-ah kastade kniven igen, lite högre den här gången, och lyckades med en viss ansträngning fånga den även då. Ytterligare en gång, kniven snurrade runt i luften och skar regnet i smådroppar. May-ahs hand slöts åter om dess skaft. En fjärde gång, och en femte. När May-ah för sjätte gången skickade upp kniven så kom den inte ner som den skulle. Istället för skaftet föll den med det sylvassa skaftet neråt. Ytterst sakta kunde eyiden se kniven dyka ner mot hennes korslagda ben. Hon reagerade blixtnabbt. I absolut sista ögonblicket sträckte hon sig framåt fångade kniven mellan sina handflator, bara ett par tum innan den skulle ha borrat sig in i hennes vänstra lår. Mycket försiktigt lirkade hon bort den och stoppade med darrande händer ner den i bältet igen. Hennes hjärta bultade hårt i vetskapen om den hastigt avvikna olyckan, och hon andades häftigt. Det tog henne en lång stund att återhämta sig från händelsen, och då hade de bönande rösterna och ansiktena av hennes älskade försvunnit ur hennes medvetande. May-ah ruskade på huvudet för att bli av med minnena, reste sig och gick.

•••••

– Hej på er, sa någon plötsligt, och när Fay-nah såg vem det var så rodnade hon.

Åtminstone så trodde Moira att den plötsligt mörkare blå färgen i eyidens ansikte betydde rodnad. Den som hade talat var en ung manlig eyid med ett

brett leende. Han kastade en förtjust blick på Fay-nah innan han kom med sitt ärende.

– Jag samlar folk till en *vendorin*, sa han. Är det något som vill följa med?

Moira vände sig till Dah-nah, som hade tagit till uppgift att översätta emgah åt henne.

– Man går ut och ser efter något djur behöver hjälp, sa den unga eyiden ivrigt. Och sedan hjälper man det.

– Vårt sätt att ge något tillbaka till de Fyra, sa Fay-nah med ett litet leende sådär i förbifarten mot ynglingen. *Vendorin* betyder ungefär... ”undersökning”.

– *Modin*, får jag följa med? bad Dah-nah Lon-dah med en så bevakande röst hon kunde förmå sig till. Åh, snälla, snälla...

– Du är inte tillräckligt gammal ännu, *mindor neor*, sa Lon-dah ömt. Jag vill nog ha dig hemma ett tag till. Fay-nah?

Hennes äldsta dotter, som en aning frånvarande hade stått och betraktat ynglingen, ryckte överraskat till.

– Ja, *modin*? sa hon och tittade upp.

– Vill du följa med?

Onödig fråga, tänkte Moira och dolde ett leende.

Fay-nahs ansiktsuttryck avslöjade nog att hon inget hellre ville. Samtidigt kände Moira ett litet hugg av sorg och ensamhet när hon såg den besvarade kärleken i ynglingens ögon, och hans leende när han såg på Fay-nah.

– Jag går gärna med, Evren, sa hon mjukt.

Ynglingen, Evren, strålade mot henne.

– Du får gå med mig, sa han och såg mycket belåten ut vid den tanken. Jag vill inte att något händer dig.

Moira svalde hårt. Hennes väl inövade emgahtecken såg väldigt otydliga ut genom de tårar som nu välde upp i hennes ögon. Det var just de orden, just precis dem...

– Moira?

Människoflickan tittade upp och svalde förtretat sin gråt. Fay-nah såg på henne, nästan bedjande.

– Vill inte du följa med? frågade hon.

Första tanken var att vägra, Moira öppnade till och med munnen för att säga nej. Det var då hon kände det igen, den där känslan av att missa något viktigt.

– Jag... det kan jag väl göra, sa hon lamt.

•••••

Tias vendorin startade bara en tolfedel av solvandringen senare. Moira vandrade på med Tias på sin axel. Han var på ytterst gott humör, tiden i

Namadi hade trots rik förplägnad gjort honom väldigt rastlös, och han var ivrig att komma ut igen. Runt Moiras hals hängde en bit hjorthorn i en tygremsa. Det var ett minne av den förra undersökningen, då de hade funnit och hjälpt en döende bock. När han hade tappat sina horn den vintern så hade han givit kronan till eyiderna, som en talisman för tur under nästa *vendorin*. I följet gick nu nio eyider och Moira, och alla bar de någon form av packning. Själv bar hon ett par Rosendalsklänningar i ett bylte på ryggen, samt Roddis kniv i bältet. I en påse vid höften låg ett elddon. Sällskapet gick rakt åt väster till en början. Marken sluttade brant uppåt med bara vissa spridda fläckar av mossa och spretigt gräs. Moiras ben arbetade sig sakta uppåt medan eyiderna bara gick snabbare ju högre upp de kom. Och regnet, en genomträngande fukt som inte gick att fly ifrån, gjorde det inte bättre heller. Tillslut, just när Moira trodde att hon inte skulle klara av att gå ett steg till uppför det förbaskade berget, tog stigen slut och hon fann sig stå och se ut över en skog.

– Salûm, viskade hon.

Det var skogen som hon hade velat se i hela sitt liv, den största och mest hemlighetsfulla i Taran-Zell. Den låg där nu, alldeles under henne. Hon kunde höra det avlägsna suset av vinden i grenarna och fågelkvitter. Tias kraxade förtjust och flaxade med vingarna.

– Ska... ska vi undersöka allt det här? sa Fay-nah lågt och vände sig mot Evren.

– Så mycket vi hinner, svarade han och la sitt klädbylte tillrätta. Kom nu, vi måste vidare.

Moira kvävde ett stön och föll åter in på sin plats bakom Fay-nah.

•••••

Den enorma skogen slöt sig om May-ah och liksom dämpade alla ljud. Hon gick runt länge och bara insöp allting. Det här var en sådan skog som verkade ha funnits ända sedan tidernas begynnelse, en skog full av den uråldriga magi som fick jordens hjärta att slå. Ifall May-ah la handen mot den fuktiga gröna mossan så kunde hon känna det. Träden viskade sina mjuka melodier i hennes öron, fåglarna kvittrade lågt, och runt och inuti allting hördes själva livets andetag. Det kändes som om hennes hud vibrerade. Hon kunde känna livet i den här skogen, kunde förnimma det lika tydligt som det nu tilltagande regnet. Tillslut satte sig eyiden under en liten vacker björk för att äta och vila en stund. Vattnet var på väg att ta slut, hon hade inte mycket mer än en munfull kvar nu. Hon borde hitta ett vattendrag någonstans i närheten innan hon lämnade skogen. Ingen gav sig ut på stäppen utan vatten. May-ah tuggade frånvarande på en bit av det torra brödet medan en del av henne lyssnade efter porlandet av en bäck bland alla andra ljud. Hon slöt ögonen och svalde brödet. Det

var inte mycket som hördes. Kanske det var ett ljud någonstans långt borta, men det var för avlägset för att May-ah skulle kunna uppfatta det ordentligt. Hon suckade tyst och började röra sin vattenflaska i cirklar så att den sista klunken skvalpade runt i den. Hon var frestad till att dricka, men visste att hon inte borde. Vatten var viktigt. May-ah satt under björken länge och såg solen försvinna bakom trädkopparna. I samma stund som de sista strålarna hade bleknat bort gick det som en skälvning genom trädet, och eyiden reste sig upp lika plötsligt som en skrämmd hare. En... förändring hade smugit sig på björken, en förändring som fick vartenda ett av de små ljusgröna bladen att skimra. Så plötsligt hördes en sång. Först kom den bara från björken, en oändligt svag melodi som om bladen vore små klockor i vinden, men sedan spred den sig till andra träd som ringar på vattnet. Snart ljöd hela skogen av musiken. May-ah kände hur den paralyserade henne, hur den trängde genom hennes hud rakt in i hjärtat. Den var berusande, magisk. Hon kunde... känna den. Sedan kom ljuset. Det började som ett guldskimmer mellan träden, ett skimmer som växte sig starkare och drog May-ah till sig som en mal till en eld. Förtrollad gick hon mot ljuset och lät musiken leda henne. Ljuset blev allt skarpare tills det närapå bländade henne, men hon slog inte av på takten. Alldeles i utkanten av en stor glänta stannade hon och blev stående. Mitt i gläntan reste sig en mäktig stenruin av mossbetäckta stenblock och nedrasade förruttnande bjälkar. Det hade nog varit ett enormt slott eller en borg en gång i tiden, nu var den dock övergiven och förfallen. Men det var inte ruinen som fångade May-ahs intresse först. Det var de matt gyllene varelserna som sakta dansade runt stenarna till musiken.

– *Älvor*, viskade May-ah förtjust.

.....

Moira stannade tvärt så fort hon hörde musiken. Det var den där känslan igen! Åh, hon kunde inte beskriva den... Det... det var som om någon hade tagit en tanke ur hennes huvud utan att lämna ett enda minne efter den efter sig. Förutom känslan av att det var något som var fel, att något viktigt saknades.

– Moira, vad är det med dig? frågade Fay-nah med rynkade panna. Du verkar så... avlägsen.

– Vem är det som spelar? undrade Moira utan att bry sig om frågan, och försökte att se mellan träden genom att ställa sig på tå.

– *Arliondas*, sa Evren utan att vända sig om. *Älvor*. Låtsas inte om dem, då kan de inte påverka dig.

– ”Påverka”?

Evren hyschade på henne. De gick vidare. Moira gjorde sitt bästa för att strunta i musiken, men det var svårt när både den och Känslan växte

sig starkare. Ett kraftigt gyllene skimmer syntes någonstans en bit bort, inte större än lågan från ett vaxljus. Det var något väldigt lockande i det, något tilldragande. I det fanns något som bad henne, nej, något som krävde att hon skulle komma närmare. Moira kunde inte stå emot, hon måste gå, måste...

– Åh, de har hittat något!

Moira blinkade. Något? Något vadå? Hon tittade upp. Det låg ett djur några fot därifrån, ett djur med vacker röd päls och ett intelligent ansikte.

– Det är en rävhona, viskade Fay-nah. Åh, stackars liten...

Evren skyndade fram till räven och föll på knä intill henne. Han strök henne över ryggen och talade lugnande på emgah. Moira kunde uppfatta orden ”stilla” och ”hjälp”, men resten var bara en obegriplig sörja. Fay-nah lösgjorde sig ur gruppen och gick fram till Evren. Långsamt och metodiskt började hon undersöka rävhonan med kunniga händer. Hon och Evren utbytte ett par ord på emgah, och han ropade ut order. Moira blev framvinkad till Fay-nahs sida. Rävhonans ena framben var mycket illa tilltygat, det kunde vemsomhelst se. I ett öppet sår i dess sida kryllade det av svartblänkande flugor. Något vitt lyste fram bland blod och avbitna senor, och det fick Moira att blekna betydligt. Fay-nah stålsatte sig och pekade på det avbrutna benet.

– Vargbett, sa hon förklarande. Hon måste ha gått rakt in i deras revir. De slet nästan benet av henne, jag är förvånad att hon tog sig så här långt.

Sårtvätt och förband dök upp från alla håll, och Moira drog sig försiktigt undan. Hon kunde inte hjälpa till här, hennes kunskap i läkekonst begränsades till pilbarkste. Så hon tog några steg därifrån och försökte hitta tillbaka till musiken. Den hörde hennes önskan och fyllde åter skogen med sina ljuvliga berusande toner. Men nu var den annorlunda. Nu kved den, sorgset och hjärtskärande. Moira kände hur tårarna började välla upp och rinna nerför hennes smutsiga kinder. Musiken grät, hela skogen grät. Det fanns ett sätt att trösta, genom att gå till ljuset... Nej, inte nu. Det var sent, och tröttheten sved i hennes ögon. Eyiderna var färdiga med rävhonan nu, och Fay-nah var i färd med att mata henne med bröd upplöst i vatten.

– Jag drar mig tillbaka nu, ifall det är bra med dig, sa Moira och gäspade stort. För vi ska väl inte vandra mer ikväll?

Fay-nah skakade på huvudet.

– Natten är alldeles för vacker för att slösas bort på vandring, sa hon som om detta var en självklarhet.

Moira log lite.

– God natt då, Fay-nah, sa hon.

– God natt, *fandin*, sa eyiden leende.

Moira vände sig om och såg runt efter en lämplig sovplats. En bit bort reste sig ett högt träd, förmodligen en ek, vars jättelika rötter omgav en liten fördjupning. Det var precis en sådan plats som hon hade vilat i under sin

första natt, då hon rymde från Hattkullen. Där gjorde hon alltså i ordning en provisorisk bädd av ljung och löv. Sedan drog hon med en grimas av sig sina stövlar och svepte in sig i manteln. Moira var så utmattad att hon genast föll i sömn.

•••••

Älvornas tunna läppar var åtskiljda i en bitterljuv sång. Den handlade om jordens kärlek till allt som växte och dess sorg när ett träd höggs ned. May-ah stod alldeles stilla och bara lyssnade. Hur länge visste hon inte, men när musiken tonade bort tyckte hon att det bara hade varit under loppet av ett hjärtslag. Älvorna försvann emellertid inte, de var kvar och dansade till vindens sus istället. De rörde sig i allt vidare cirklar utåt gläntans kanter medan de virvlade runt i sina vita klänningar av dimma och spindelväv. En av dem kom helt nära May-ah och fick syn på henne. Det glimmade till i älvans ljusa ögon, men hon missade inte ett steg i dansen. En svag oro började röra sig i May-ahs sinne, och hon tänkte ta ett steg bakåt, men det blev bara ett tveksamt ryck i ena benet. Hon kunde inte slita sig därifrån.

– *May-ah...*

Rösten var drömmande, svävande, ogripbar. Det var en älva som hade talat, eller kanske alla på samma gång. Rösterna flätade in sig i varandra och formade hennes namn så att det lät som en enda. Och den talade emgah.

– *Vi ser så mycket lidande hos dig, May-ah... Varför har du kommit till vår skog? Vi har så många frågor till dig, May-ah, och vi vill ha svar...*

May-ah fick inte fram ett ord. Hon var stum. Det lät som en sång när älvorna talade, en vidunderligt vacker sång. Det fanns medlidande i den, och sorg. May-ah blundade.

– *Det är bra, vännen... Blunda, då känns det mycket bättre... Vi ska sjunga dig till sömns...*

– *Tack*, mumlade May-ah med sludrig röst.

Det var skönt att få vila. Underbart. Älvsången klingade åter mjukt i eyidens öron, och svala händer smekte hennes ansikte. De rörde vid hennes panna och nerför kinderna, händer som följde osynliga tårars färd. Armar och ben var så tunga... För ett ögonblick föll May-ah, men händerna bromsade hennes fart. De bar henne till en annan plats med högt gräs. May-ah visste det därför att stråna kittlade henne på armarna och fick henne att vakna till för en kort stund. Vild panik for igenom hennes hjärna, men sopades bort av pärlande skratt och lugnande smekningar. Det hade funnits älvor i Gorn också. De hade varit, om inte direkt vänliga, så åtminstone fyllda med ömsesidig respekt för eyiderna som delade deras marker. De här var annorlunda. De hade aldrig träffat en eyid, och de visste inte vad deras byte var för något nu.

Inte för att det hade spelat någon roll. Ett byte var ett byte, arten var oviktig. Så länge den hade minnen och känslor var de ingen utmaning för älvorna, de som hade kraften att läsa sådana saker. May-ahs hjärna var förunderligt klar, det fanns inga dimmor, allt var helt och precis som det skulle vara. Det var musiken, allt handlade om den. Hon hade bara levat för att höra den, och nu skulle hon dö. Och det var acceptabelt om hon bara fick göra det till den här musiken. May-ah log lyckligt och ignorerade skräcken i bakhuvudet. Musiken, den viskade åt henne att släppa taget...

Du vet hur lättpåverkad du är av deras sång...

En röst. Bekant. Avenis, jo, det var hans. Från hennes djupaste minnen talade han. Men det var oviktigt. Vem var Aveni? Bara ett namn... May-ah suckade lätt. Släpp bara taget, viskade musiken, och May-ah tänkte lyda, hon måste lyda... Ett vrål av raseri väckte henne plötsligt. Det var ett vrål så oväntat att musiken tystnade, och för ett ögonblick kände sig May-ah helt övergiven och vilsen. Förvirring. Ord, utan mening, och sedan ett hånfullt skratt. Ytterligare ett vrål, en svordom, och sedan kaos. Sakta fick May-ah tillbaka sitt eget sinne, och hon öppnade ögonen. Hon låg alldeles vid ruinmuren och fann sig titta upp mot en stjärnbestrodd natthimmel. *Tiesso Oneldina* blinkade vänligt mot henne. May-ah kände sig... avdomnad. Och stel. Vrålen slutade inte, de blev tvärtom mer rasande. Det var en människa, så mycket kunde hon i alla fall se. En flicka, med det mörka håret fullt av löv och barr. Hon virvlade runt med en vackert utsirad långbåge i ena handen, och den slog hon vilt omkring sig med. Älvornas sång förvandlades, blev hotfull och skrämmande. May-ah rös, men flickan lät sig inte förskräckas. Hon snurrade runt och träffade två av de gyllene varelserna, med bågen. Älvorna skrek inte, de bara försvann i förskräckta puffar av gyllene rök när bågen gick rakt igenom dem. Detta verkade chocka flickan först, men hon hämtade sig snabbt och tog ett par steg tillbaka när ett par älvor närmade sig henne. Musiken var låg och hotfull, och för ett ögonblick verkade älvorna tveka.

– Lämna henne ifred! tjöt flickan uppretat och svängde med bågen.

Hon tog ett steg och slog till den närmaste älvan. Dess kamrat väste ilsket när vännen upplöstes, men hon vågade sig inte närmare flickan. De dimmaktiga varelserna drog sig tillbaka, hela tiden med ögonen på det svängande vapnet. Sedan flydde de med långa graciösa skutt mellan träden. Flickan fräste hetsigt efter dem som en ilsken katta.

– Ja, det är rätt, försvinn ni bara! skrek hon och viftade med bågen. Och kom inte tillbaka, era trettonfalt förbannade hyenor! Asätare!

När de sista av de gyllene danserskorna hade försvunnit, och dimman som följde med dem var bortbleknad, vände sig människoflickan mot May-ah.

– Mår du bra? frågade hon, och nu var hennes tonfall helt annorlunda.

Det var milt och uppriktigt oroligt. Eyiden log försiktigt och satte sig upp.

– Ja, sa hon. Tack.

•••••

Det var inte musiken som hade väckt Moira, utan snarare frånvaron av den. Tystnaden. Och Känslan, starkare än någonsin förut. Utan att ens tänka reste hon sig ur sin bädd och drog på sig sina stövlar utan så mycket som ett pip. Sedan tog hon sin pilbåge. Tias sov sött intill henne, så hon beslöt sig för att klara av detta själv. Moira visste åt vilket håll hon skulle gå, men hur hon gjorde det beslöt hon sig för att inte reflektera så mycket över. Med snabba steg tog hon sig igenom skogen, skuttade över stenar och nedfallna träd, hela tiden lyssnande till tystnaden. Den var allt som fanns. Och sedan hördes musiken igen. Den var lägre nu, rogivande och smeksam, och den verkade komma från en glänta längre fram. Någon slags gyllene dimma virvlade upp för varje steg som Moira tog, men hon kunde inte se det. Det fanns en röst inom henne som sa att hon borde skynda sig, den sjöng till henne genom musiken. Moira stannade plötsligt. Framför henne, i en månupplyst glänta, låg en ung eyidflicka med slutna ögon. Över henne stod flera... varelser. Moira kisade mot dem, osäker på vad de skulle kallas. Kvinnor? Djur? Hon var osäker. Förmodligen något mittemellan. Men så var det den här eyidflickan. Hon verkade sova. Men eyider sov inte vid den här tiden på året, det hade Fay-nah sagt. Fel årstid. Så det var något som inte stämde här. Flickan måste vara under någon slags... förtrollning. Moira kände hur hon fylldes av bärsärkaraseri. Att de bara vågade! Hon skulle allt visa dem. Hon tog ett fast grepp om sin pilbåge och svängde den över huvudet med ett ilsket vrål. Varelserna slutade sjunga för ett hjärtslag, och Moira kunde i ögonvrån se hur det darrade till någonstans i flickans ögonlock. Som en enda person vände sig de märkliga djurkvinnorna om och tittade på inkräktaren med silverskimrande ögon.

– Lämna henne ifred, sa Moira långsamt och höjde hotfullt sin båge. Försvinn.

Varelserna skrattade, en hel mängd pärlande skratt som vävdes samman. Moira gav dem inte tid till att tänka mer på saken. Hon vrålade igen, mest för att förvirra dem, och svor högt. Hon attackerade, plötsligt och oväntat. Det första slaget, menat att bedöva de två närmaste varelserna, gick istället rakt igenom dem. Det fick Moira att rynka pannan, men hon hade inte tid att tänka. Musiken verkade... morra. Som ett anfallande djur. Den hotade, omringade, och den närmade sig sakta. Moira fick plötsligt visionen av ett stort kattdjur som smög på henne, med de gyllengula ögonen glimmande av hunger och avsky. Hon kvävde ett förvånat utrop när synen försvann och

musiken steg i tempo. Hon slog med bågen igen, och de övriga varelsernas munnar föll öppna av förvirring och fasa när ytterligare en av deras kamrater försvann i gyllene damm. De morrade igen, och drog sig undan. Rovdjur som hade mött sin överman.

– Ja, det är rätt, försvinn ni bara! skrek Moira och måttade med bågen. Och kom inte tillbaka, era trettonfalt förbannade hyenor! Asätare!

Varelserna flydde, som skenande rådjur in mellan träden. När den sista var borta vände sig Moira mot eyidflickan, som frånvarande stirrade på henne.

– Mår du bra? frågade Moira oroligt.

Eyidflickan log svagt, ett nervöst leende, och försökte sätta sig upp.

– Ja, sa hon med en underlig brytning, helt olik Fay-nahs. Tack.

Och sedan föll hon baklänges, hårt. Kanske spänningen i att ha blivit förhäxad sådär hade tagit hårt på hennes krafter.

– Kära nån, mumlade Moira och föll på knä.

Hon började gnugga de smala fina händerna, vars fingrar var så spröda att det verkade som om de skulle brytas sönder likt kvistar ifall man tog i för hårt.

Stackars flicka, tänkte Moira. Vad hon har varit med om idag...

Hon la huvudet på sned och betraktade eyidflickan.

Hon är så liten, tänkte hon. Mindre än Fay-nah. Yngre. Vad ska jag ta mig till med henne nu?

Hon fick syn på flickans vattenflaska en bit bort, och nappade åt sig den. Nästan tom, men nöden har ingen lag. Moira tog ur korken och hällde ut innehållet i sin hand. Försiktigt baddade hon flickans panna och kinder, samtidigt som hon viskade låga böner till Irotsih om styrka och välmående. Efter bara en kort stund kom eyiden till medvetande igen. Hon stönade lågt på emgah och tog sig åt huvudet, men annars verkade det inte vara något större fel på henne.

– Bättre nu? undrade Moira och log lite.

– Bra... bättre, mumlade flickan. Tack, igen.

– Det var så lite... Vad heter du?

– Hm? May-ah... May-ah av Gorn.

Varför lät namnet bekant? Som ett bortglömt minne av någonting. Men det var omöjligt. Moira kunde inte ha hört det namnet förut. Kanske i en dröm?

– Jag är Moira, sa människoflickan och fick fram ett leende.

•••••

May-ah rynkade pannan. Hon hade också ett minne av det namnet, men kanske lite mer påtagligt. Hon hade hört det, för länge sedan. I Pellira? Var

det där? Javisst, flickan som hade försvunnit! Hon vars spår hade lett till Rosendalen, dit man inte gick... Mattias' syster. May-ahs mun föll öppen av förvåning, men innan hon hade hunnit nämna flickans bror eller födelsestad hände något. En tunn stimma av gyllene dis svävade över gläntans gräs och virvlade om deras ben.

– De kommer tillbaka, mumlade May-ah och reste sig häftigt. Starkare. Vi kan inte stanna.

Moira nickade bara och la sin båge över ena axeln. De småsprang därifrån i en jämn lunk, tills ekot av varelsernas bedövande sång hade klingat bort. Den verkade hesare än tidigare, som om den vore skadad. De saktade ner och gick i normal takt. Moira vände sig mot May-ah.

– De var *arliondas*, inte sant? sa hon stilla.

May-ah nickade, ganska så förvånad över att människan kunde den emgahnska beteckningen för älva. Det hade hon inte väntat sig.

– De är farliga, sa hon. De berättar om saker... som inte är sanna.

– Och om saker som är omöjliga, muttrade Moira. Den där sången... den biter sig fast.

Någonstans i hennes bakhuvud svävade Erions namn runt, ditlockad av älvornas sång. Det fanns en del av henne som ville gråta och skrika och sträcka ut händerna efter hans minne. Hon mådde nästan illa av den våg av plötslig längtan, och det brände i henne efter att känna hans armar om sin kropp.

– Jag vet, mumlade May-ah och stönade lågt när bilden av Avenis sorgsna ansikte kom för henne. Vem förlorade du?

Moira tittade förvånad på henne, men kom sedan ihåg vad Fay-nah hade sagt. De kunde se sådana saker, och det måste synas tydligt hos henne. Och det var också någonting med May-ah... En känsla av att kunna berätta allt för henne.

– Min Erion, sa hon utan att blinka och höll upp ringen. Min fästman.

– Jag också, sa May-ah. Jag också.

Det blev tyst. Luften runt dem verkade darra, full av någon odefinierbar kraft. Båda kunde känna den, en närapå explosiv energi som trängde in i dem likt älvasången. Känslan av någon slags... samhörighet.

– Så, ehm... sa Moira och försökte komma på något att säga, något som skulle ta bort hennes uppmärksamhet från den sprakande luften.

– Jo... sa May-ah, minst lika besvärat.

Varför känns det så tryggt tillsammans med den här människan? tänkte hon förvirrat. *Hon... känns mer som en syster än vad mina systrar någonsin gjorde.*

Plötsligt märkte hon att Moira frös. Javisst, hon hade bara ett tunt linne på överkroppen, så det var klart att hon frös. Det var kallt när solen var nere, och hon hade glömt sin mantel vid sin sovplats. Utan att tveka ens för ett ögonblick drog May-ah av sig sin lappade mantel och sträckte fram den mot

Moira med ett glatt leende. Först tittade människan bara på den med ett förbryllat uttryck, men sedan log hon och svepte den om sig.

– Tack, sa hon.

– En mantel för ett liv, sa May-ah bara.

Plagget var så slitet och tunt att det knappt värmdes alls, men Moira frös inte längre i alla fall. Det kändes... hemtrevligt att gå med May-ah längs skogsstigen. Som om hon aldrig hade gjort något annat, som om det var helt normalt.

– Så, vad gör du här? frågade Moira nyfiket och korsade därmed den smala klyfta som ännu fanns mellan dem båda. För du bor inte här, eller hur?

May-ah skakade på huvudet.

– Jag bodde långt borta, sa hon och pekade åt nordväst. Men det blev en brand... alla dog... och jag fick gå själv.

Hon svängde fram sin ryggsäck på magen medan hon gick och drog fram ett litet föremål. Hon höll det så att Moira skulle se.

– Det här är Reliken, sa hon, samtidigt som hon undrade varför hon visade den för Moira. Jag vakar över den.

– Varför verkar den så... livlös? frågade Moira.

Hon tittade nyfiket på Reliken, och märkte inte hur förvånad May-ah blev över denna fråga. Ingen som tidigare hade sett amuletten, varken Mattias eller Viktor, hade kommenterat det faktum att de fyra stenarna var kolsvarta och döda. Men Moira hade sett det, omedelbart. Innan May-ah visste ordet av hade hon berättat allt om Gorn och hennes familjs öde, och om det uppdrag hon hade fått nu. Ju längre hon talade, desto ljusare blev Moiras ansikte. Hennes ögon lyste med en iver som May-ah bara hade sett hos Jess förut, en nyfikenhet som suddade ut alla andra drag i människans anlete.

– Har du rest hela vägen ensam? undrade hon stilla. Utan någon alls till sällskap?

May-ah nickade kort till svar. Moira log.

– Då tror jag att jag ska följa med dig under resten av din färd, sa hon bestämt. Jag... jag kan känna det.

May-ah skulle just till att protestera, när en vetskap slog ner i henne som blixten. Något sa åt henne att låta flickan få följa med, något krävde det av henne. Och plötsligt fanns det inget tvivel längre. Detta var följeslagaren som hon hade väntat så otåligt på, utan att veta att hon faktiskt hade väntat. May-ah nickade.

– Jag vet, sa hon. Men... jag kan inte förklara hur jag vet det.

De stannade båda, nu hade de kommit fram till den glänta där Fay-nah och de andra eyiderna i Namadis *vendorin* hade samlats. May-ah stirrade häpet, fullständigt oberedd på vad det var hon såg. Hon hade aldrig känt några andra Familjer än den i Gorn. Hon hade aldrig vetat att det fanns fler.

Det pirrade till av lycka inom henne. Inte ensam mer... Hon var inte helt själv i den stora världen! Det fanns fler... Hon skulle just spatsera in i lägret när en plötslig rädsla grep henne. Den var det mest intensiva som hon någonsin hade varit med om, och den fick henne att darra i hela kroppen av skräck. Moira la oroligt sin hand på eyidens huvud.

– Vad är det, May-ah? frågade hon mjukt.

Så bra det kändes att någon brydde sig om henne... Men hon kunde inte, absolut inte gå in i det där lägret. Något stämde inte. Det var inte menat för henne.

– Jag... stannar här, mumlade May-ah och hasade ner på knä. Jag väntar. Gå du, och hämta vad du behöver. Jag mår bra, jag bara... kan inte.

Moira rynkade pannan, men nickade. Kanske hon också kände något av den ångest som fanns inom May-ah. De stod redan varandra nära, trots att de fortfarande var främlingar.

– Jag ska inte säga något om dig, sa Moira stilla. Jag kommer snart.

Hon snurrade runt och gick. Då gömde eyiden sitt ansikte i händerna. Hennes panna var redan klubbig av kallsvett, hur nu et kunde ha hänt så fort. Hennes händer skakade. Det var en märklig känsla av förnekande. Någon ville inte att hon skulle komma in i lägret. Det skulle bli problem. May-ah kastade en blick på Reliken i sin hand och skakade sakta på huvudet. Det var en oförklarlig sak igen, men ytterligare något som hon måste acceptera. Ett sätt att skydda sig som Väktare. Det var bara att vänta på Moira.

.....

Fay-nah kisade genom morgondimman för att få syn på sin människovän, men Moira syntes inte till någonstans. När hade hon försvunnit? Fay-nah kunde inte minnas. Hon hade skrattat och pratat tillsammans med de andra, och hade inte lagt märke till älvasången. Det var för att hon fruktade att göra det, hon visste vad Salûms älvor kunde göra. Men om Moira hade hört dem och gått sin väg... Fay-nah rös och ställde sig upp.

– *Moira är borta, sa hon oroligt till Evren. Jag går och letar efter henne. Tänk om hon har gått vilse?*

– *Det tror jag inte, svarade Evren lugnt. Hon kommer där borta.*

Han nickade åt den halvt igenvuxna stigen som ledde in i skogen. Visst var det Moira som kom där, men hon var konstigt klädd. Istället för hennes egna blåaktiga mantel som låg bortglömd vid hennes sovplats, bar hon ett märkligt lappat plagg, slitet och trasigt, men lagat med stor kärleksfullhet. Det böljade ut bakom henne där hon gick fram med snabba otåliga steg, som om hon inte kunde komma fram fort nog. Moira verkade målmedveten, hennes ögon glittrade och hennes kinder hade färgats lätt röda av iver. Hon såg lycklig ut.

Ja, det var rätt ord. Med långa beslutsamma steg gick människoflickan fram till Fay-nah.

– Moira, *fandin*, sa eyiden med en liten rynka i pannan. Sist jag såg någon le sådär var när Dah-nah tog emot kvinnogåvan förra året. Vad är det som har hänt?

– Åh... jag kan inte riktigt förklara det, sa Moira hennes ansikte verkade lysa av upphetsning. Jag har... funnit något. Och det är nytt, och jag tror att... att jag måste göra det här. Jag är så ledsen, min vän, men jag kan inte vända tillbaka till Namadi med er. Jag har... saker att göra.

Fay-nah log lite sorgset.

– Du har ett uppdrag här också, *fandin*, sa hon stilla. Jag hoppas att du inte glömmet det. Men jag förstår dig, på något märkligt sätt. Du kommer alltid att vara välkommen tillbaka, när som helst. Behöver du något?

– Nej. Bara den packning jag redan har. Har du sett till Tias?

– Han sover ännu.

Plötsligt blev det mycket tyst. När Fay-nah åter talade var hennes röst mycket lågmäld.

– Du kommer väl att hälsa på oss?

Moira log ömt.

– Visst kommer jag det, någon gång, lovade hon. Farväl Fay-nah. Lycka till med er *vendorin*.

Och så föll de båda flickorna, den ena människa och den andra eyid, i varandras armar. Moira kände hur tårarna steg upp i ögonen och hon kramade sin vän hårt. Det skulle dröja lång tid tills de sågs igen, om det ens inträffade. Fay-nah mumlade något i Moiras öra, men hon kunde inte tillräckligt med emgah för att uppfatta exakt vad. Hon skulle trots det minnas orden för resten av sitt liv.

– *Ties Takena, ties van lamend charona retark lordor.*

Sedan viskade Fay-nah sitt farväl och önskade henne all lycka, och de drog sig tillbaka. Utan att säga ett ord till vände sig Moira om och gick för att hämta sina tillhörigheter. Fay-nah följde henne med blicken medan hennes vän hängde sin packning över ryggen och kärleksfullt klappade skatan. Moira tittade inte åt hennes håll igen, och när hon åter hade försvunnit in i skogen verkade gläntan mycket tyst och tom.

.....

May-ah hade tålmodigt väntat på att Moira skulle komma tillbaka. När den varnande smärtan hade klingat av så hade hon betraktat soluppgången med frånvarande min, och hört hur fåglarnas sång tog verklig fart. Men May-ah uppfattade inget av detta, för hon var djupt försjunken i tankar. Hon kände sig

märkligt tillfreds med allt nu när hon hade fått en reskamrat. Fast egentligen var de väl två stycken, Moira hade berättat om Tias. Men kunde May-ah verkligen begära att en så pass ung flicka skulle färdas med henne, en resa som innebar så mycket slit? May-ah visste bättre än någon annan hur trött man blev av vandrandet, hur förtvivlad man blev när man inte hade något att äta, och hur bristen på vatten fick det att snurra i huvudet. Skulle hon låta ytterligare en flicka ta del i allt detta? Det fanns en del av henne som vägrade. En smärta som hennes skulle bara vara hennes, hon ville inte tvinga en del av den på någon annan. Ville inte åsamka det lidandet hos någon. Men så var det då den här Känslan... Det var märkligt, som om alla hennes sorger och bekymmer smälte bort i närheten av Moira. Hon kunde dela det med henne. Det var därför de hade mötts, för att inte May-ah skulle gå under i sin egen självömkan. För att hon skulle orka fullfölja det uppdrag som hon hade blivit tilldelad. Det hördes ett knakande läte bakom henne, och eyiden vände sig om. Där stod Moira med ett förvåntansfullt leende lekande över läpparna. Och alla May-ahs tvivel försvann igen. Hon kunde inte neka Moira till att följa med, det hade hon inte hjärta till. Det skulle vara de två nu. Och Tias förstås, som satt på Moiras axel och sken som solen, på lika strålande humör som sin matte. Hans långa stjärtfjädrar skiftade i grönt och blått, som om hans fjäderdräkt var prydd med ädelstenar.

– Redo? frågade Moira och drog upp sin packning ordentligt på ryggen med ett svagt leende.

Det pirrade i hennes mage av upphetsning och nervositet. För det var nu, alldeles precis nu, som det riktiga äventyret började.

De gick långt den dagen, hann komma ut ur Salûm och ut på den grästäckta stäppen. Som tur var hade de funnit en skogsbäck alldeles innan, så deras vattenflaskor var fulla. Det var lyckosamt, för på slätterna hade höstvindarna redan kommit. De piskade löven av de fåtal låga buskar som de passerade, slet i flickornas hår, trängde ner i halsar och fick dem att hosta. Vintern var inte långt borta, trots att den isande kylan skulle komma att dröja det året. May-ah och Moira gick rakt västerut nu, försökte trotsa de torra vindarna genom att gå tätt ihop. När kvällen kom satte de sig med ryggen mot vinden och gjorde upp en liten sprakande brasa av torra kvistar som de hade samlat längs vägen. Under tystnad åt de lite torrt bröd och drack en klunk vatten vardera. Man måste ransonera, trots att hungern låg som en ilsken tung klump i bådars magar. De blev sittande sedan, tills glöden slocknade och solen för länge sedan hade gått ner.

– Varför... kom du med mig, Moira? frågade May-ah tillslut.

– Jag vet inte, svarade människoflickan och ryckte på axlarna. Jag bara...

det var som en... en röst inom mig som sa att jag måste. Att det var rätt, och att jag skulle ångra det annars.

– *Toreandam*, mumlade May-ah och nickade.

Moira rynkade oförstående pannan.

– Vad?

– Det är ditt *toreandam*, ditt öde.

– Jag tror inte på ödet, sa Moira och tittade upp mot stjärnorna.

– Man behöver inte tro på *toreandam*, sa May-ah allvarligt. Det finns alltid där. Det vakar.

– Över mig?

May-ah skakade på huvudet med ett overseende leende.

– Nej, sa hon. *Toreandam* vakar över allting och alla.

– Över himlen och stjärnorna? mumlade Moira sömnigt.

Hon kvävde en gäspning. Det hade varit en lång dag, och hon var helt slut. Hon la sig ner med manteln över sig och blinkade ett par gånger.

– Ja, fast bara lite, sa May-ah lugnt. De Fyra vakar över sin skapelse, över Taran-Zell.

Moira orkade knappt hålla ögonen öppna nu. Men de Fyra lät spännande, så hon rullad över på sidan för att se May-ah.

– De Fyra vadå? frågade hon nyfiket.

May-ah såg förbryllad ut för en stund, men sedan förstod hon. Människorna kände inte till de Fyra, utan trodde på något annat. Jovisst, Jacob hade ofta bett till denne... Irotsih.

– De Fyra, sa hon stilla. De som skapade världen åt oss. En för vatten, en för jord, en för luft och en för eld.

– Är de dina gudar?

– Allas våra gudar. Du får se. Sov nu.

Hon log lite försiktigt mot Moira, som mer än gärna lydde. May-ahs smala gestalt mot månen var en så betagande syn att hon först inte ville skiljas från den, men så såg hon den tysta tår som rann nerför May-ahs kind. Och tänkte att hennes vän kanske ville vara ensam.